

aréna 91609 komorní scéna

**David
Farr**

**BRYLE
ELTONA
JOHNA**

Překlad: Jiří Popel / **Režie:** Ivan Krejčí / **Scéna a kostýmy:** Lucie Loosová / **Dramaturgie:** Tomáš Vůjtek / **Hudební spolupráce:** Michal Čapka

Osoby a obsazení:

Bill - Dušan Škubal / **Dan** - Albert Čuba / **Shaun** - Josef Kaluža
Tim - Michal Moučka / **Amy** - Vladimíra Čapková j.h. / **Julie** -
Miroslava Georgievová

premiéra - sobota 17. února 2007 v 18. 30 hodin

David Farr (1969) je mladý anglický dramatik a režisér, jehož kariéra se úspěšně rozvíjí od poloviny devadesátých let, kdy působil jako umělecký šéf v londýnském Gate Theatre. Od roku 2002 zaujímal stejný post v Bristol Old Vic a od června 2005 je jeho domovskou scénou Lyric Hammersmith Theater. Režíroval v anglickém i českém Národním divadle (v tom pražském to byla v roce 2003 hra současného anglického autora Joea Penhalla *Slyšet hlasy*), velmi ceněné jsou jeho režie v Royal Shakespeare Company (*Coriolanus*). Jeho dramatická tvorba je velmi pestrá, najdeme v ní adaptace antických děl (*Odyssea, The Odyssey*), variaci na Ježíšův příběh (*Narození, Nativity*), ale i osobité zpracování ruské klasiky (*Zločin a trest v Dalstonu, Crime and Punishment in Dalston*, *Revizor z OSN, The UN Inspector*) či dramatisace Kafkových povídek (*Proces, Trial*, *Proměna, Metamorphosis*). Jeho nejúspěšnější hrou jsou *Brýle Eltona Johna (Elton John's Glasses)* z roku 1997. Bláznivá groteska, v níž se na pozadí skutečné události z dějin anglického fotbalu rozehrává nosně téma životního outsiderství, se s úspěchem hrála po celé Evropě. Přitom jde o podstatně přepracovanou verzi jeho starší komedie z roku 1992, v níž se fotbalové reálie týkaly jiného klubu. Vedení watfordského divadla se hra

zalíbila natolik, že si u autora objednalo její novou, „watfordskou“ verzi. Farr za ni obdržel cenu autorské asociace za nejlepší regionální hru roku 1997.

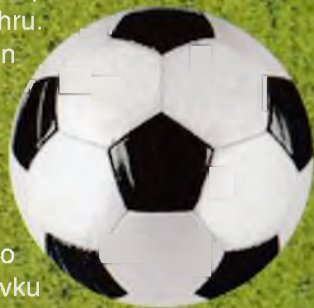
Bill: Jakýho snu! Největší zkurvený pohádky v historii fotbalu! Snu o tom, jak Elton John a Graham Taylor vytáhnou bezejmennej nicotnej klub ze zasraný čtvrtý divize až na samotnej vrchol.

Julie: Přijdu sem, svlíknu se a popíjím tu červený víno jak nějaká kurva, zatímco ty máš celou tu dobu v koupelně zavřenou mou dceru a neřekneš o tom ani slovo.

Pohádka se špatným koncem

Jako svou hlavní vyřazovací soutěž pořádá Anglická fotbalová asociace od roku 1872 Pohár FA (FA Cup), jenž je zároveň nejstarší klubovou soutěží na světě. Ve finále v roce 1984 se v sobotu 19. května ve Wembley utkal Everton s Watfordem. Liverpoolský Everton patří mezi nejúspěšnější anglické fotbalové kluby, a i když se mu od sedmdesátých let příliš nedařilo a žil ve stínu své poslední hvězdné sezóny 1969-70, přesto nastupoval do finále v roli favorita. Naproti tomu Watford FC, známý též jako „The Hornets“ (Sršni), v té době šokoval fotbalovou Anglii svým postupem do vrcholové soutěže ze čtvrté divize, což se mu podařilo pod vedením mladého a talentovaného trenéra Grahama Taylora během neuvěřitelných šesti sezón. Pro watfordského klubového předsedu, jímž nebyl nikdo jiný než slavný zpěvák Elton John, představovala účast ve finále splnění životního snu. Nepochybně i on toužil po vítězství, slzy štěstí však proléval již před zápasem. Finalisté byli známí odlišným herním stylem, Everton si držel střed a snažil se vysunovat křídla, zatímco Watford dával přednost dlouhým míčům do soupeřova trestného území, kam se tímto způsobem snažil přenést hru. Evertonská obrana však tuto taktiku úspěšně přečetla a watfordští útočníci George Reilly a Mo Johnston se jen stěží mohli volně pohybovat na půli soupeře, aniž by se přitom nedostali do ofsajdu. Přes to všechno vidělo sto tisíc diváků v první půli jiskřivý fotbal, přičemž více šancí měl v první půlhodině Watford. Brankář Evertonu Neville Southall vykryl hlavičku Johna Barnese a krátce poté i Johnstonovu střelu. Do gólových šancí se dostal i watfordský kapitán Les Taylor, avšak obě jeho střely minuly bránu o několik velmi dlouhých centimetrů. Také Watford ve své obraně sázel na ofsajdovou taktiku, takže rozhodčí Hunting se toho dne hodně naběhal. Ve 38. minutě se Evertonu podařilo dostat do vedení, když se nejprve Peter Reid pokusil poslat dopředu Kevina Richardsona, jeho přihrávku

však zachytil watfordský obránce Lee Sinnott, nejmladší hráč na hřišti, a odkopnutý míč se dostal nějakých třicet metrů zpět, kde ho přebral evertonský obránce Gary Stevens. Na toho zle dorážel John Barnes, proto si Stevens poslal míč pár metrů před sebe, a snad chtěl i vystřelit, jenže k míči se dostal lépe postavený Graeme Sharp a bez váhání pravačkou vypálil. Do přestávky už se stav nezměnil, ale všem bylo jasné, že zdaleka ještě není rozhodnuto. Ten rozhodující gól pak padl v šesté minutě nové půle a pro svou kurióznost vešel do pohárových dějin. Evertonský útočník Trevor Steven odcentroval míč do watfordské šestnáctky a pro míč si vyběhl watfordský brankář Steve Sherwood, jehož dvoumetrová výška dávala tušit, že míč skončí ve správných rukou. Bylo proto nanejvýš nepravděpodobné, že by se k míči mohl dostat Andy Gray, navíc hlídaný Stevem Terryem. Sherwoodovi však míč vyklouzl a Gray se objevil právě včas, aby hlavou vsítil rozhodující gól. Watford sice bojoval dál, ale Everton měl dostatečnou motivaci, aby výsledek uhájil až do závěrečného hvizdu.

Sestavy

Everton: Southall, Stevens, Bailey, Ratcliffe, Mountfield, Reid, Steven, Heath, Sharp, Gray, Richardson

Watford: Sherwood, Bardsley, Price (Atkinson), Taylor, Terry, Sinnott, Callaghan, Johnstone, Relly, Jackett, Barnes

Tim: Pomozte mi. Nic nevidím.

Shaun: Já to vzdávám.

Pohádka s dobrým koncem

Blondie Love jsou bezesporu fenoménem dnešní hudby. Člověk je může mít rád, může je i nenávidět, ale nemůže je ignorovat. Na to už je jejich stopa příliš hluboká. Pro někoho jsou vykročením do prázdna, pro jiného prototypem zdravě fungující popmusic pro toto tisíciletí.

Ve svých skladbách mixují hip hop, reggae a hardcore s jemnými náznaky slovanské melodiky, což patrně souvisí i s jejich etnickými kořeny. Skupina byla původně ovlivněna punk rockem, jehož půvab objevila na improvizovaných narozeninových večírcích, později se její styl stále více vyhraňoval až do dnešní podoby, pro níž je charakteristický dráždivý, s posluchačem nemilosrdně cloumající zvuk, který s duchaplným nadhledem spojuje divokost místy až hypnotických rytmů s popovou plastičností slovanských melodií, z kterých ovšem vnímavější posluchač dostává kopřivku. Dnes již celosvětově proslulá trojice hudebníků si po dlouhou dobu ostražitě hlídala své soukromí, takže jen málokdo věděl, jaká jména se skrývají za domácími přezdívkami sympatických mladíků. Byl to zvyk přetrvávající z jejich počátečního, nepříliš úspěšného období, kdy soubor stihl za jedna katastrofa za druhou, ať už umělecká či osobní, a není tedy divu, že se chlapani rozhodli svou pravou totožnost spíše skrývat. Ale všechno zlé je k něčemu dobré, protože hoši tak získali silný inspirační zdroj a původní hořkost traumatizujících zážitků převedli do sladkého baladického hávu a poprvé tak definovali svůj styl. Díky tomu vznikly jejich první hity, například jmenujme alespoň Těžký čas v Tranmere (Hard times in Tranmere), Tenby, ach, Tenby (Tenby, oh, Tenby) či Noe a velká voda (Noe and high water). Historie skupiny se dělí na tzv. shaunovské a postshaunovské období, přičemž v prvním období nebyla tato kapela z proletářského anglického severu ničím, v druhém se stala vším. Mezníkem se stala dnes již legendární Shaunova píseň (The Shaun's song), která poprvé zazněla na jejich průlomovém koncertě v Bristolu. Kytarista Dan (Albert Čuba), baskista Shaun (Josef Kaluža) a bubeník Tim (Michal Moučka) tehdy poprvé okouzlili publikum a dodnes nic ze svého šarmu neztratili.

Na koncertě v Bristolu měla vystoupit i jejich tehdejší zpěvačka, nakonec se však z neznámých důvodů nedostavila. Říkala si Josette a svou absencí vlastně iniciovala vznik tohoto veleúspěšného hrajícího i zpívajícího tria.

Amy: V životě jsem o vás neslyšela

Dan: Ale uslyšíš, uslyšíš.

Shaunova píseň

Všichni jste lebky vylízané!

Všichni jste paka, jenom já ne!

Všichni jste nuly! Nic než nuly!!

Chci, aby nuly vyhybnuly!!!

aréna

komorní scéna

příspěvková organizace

28. října 2, 701 85 moravská ostrava

www.divadloarena.cz

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura, Krátkého 1, Praha 9

Komorní scéna Aréna, příspěvková organizace
zřizovaná a financovaná Statutárním městem Ostrava.

Divadelní inscenace realizujeme
za finanční podpory MK České republiky

generální partner:

SKUPINA ČEZ

partner:

mediální partneři:

DNES

program
společně s...
OSTRAVA

ČESKÝ ROZHLAS
OSTRAVA

